अथ सप्तदशीमाह। "तिस्रो यदग्ने शरदस्त्वामित्। शुचिं घृतेन शुचयः सपर्य्यन्। नामानि चिद्दधिरे यज्ञियानि। असूदयन्त तनुवः सुजाताः" [६] इति। हे अग्ने यद् यस्मात् कारणात् तिस्रः शरदः त्रीन् संवत्सरान् शुचयः शुद्धाः मरुतः शुचिं त्वामित् शुद्धात्मानं त्वामेव घृतेन सपर्य्यन् पर्य्यचरन्। तस्मात् कारणात् यज्ञियानि यज्ञयोग्यानि नामानि चिद्दधिरे नामान्यपि धृतवन्तः। तानि च मरुतां नामान्यन्यत्रा-म्नातानि, इदृङ् चान्यादृङ् वेत्यादीनि। ते च मरुतः सुजाताः स्वतनुवः सुष्ठु समुत्पन्नाः स्वकीयास्तनूः असूदयन्त अन्तरिक्षे प्रेरितवन्तः। अयं मन्त्र आग्नेये कर्म्मणि द्रष्टव्यः॥

अथाष्टादशीमाह। "इन्द्रश्च नः शुनासीरौ। इमं यज्ञं मिमिक्षतम्। गर्भं धत्तꣳ स्वस्तये" इति। शुनो वायुः सीर आदित्यः, हे शुनासीरौ नोऽस्मदीयमिमं यज्ञं मिमिक्षतं घृतादिद्रव्येण सेक्तुमिच्छतं भवत्स्वामी योऽयमिन्द्रः सोऽपि सेक्तुमिच्छतु। तथा शुनासीरौ युवां स्वस्तये क्षेमाय गर्भं धत्तं सम्पादयतम्॥

अथैकोनविंशीमाह। "ययोरिदं विश्वं भुवनमाविवेश। ययोरानन्दो निहितो महश्च। शुनासीरावृतुभिः संविदानौ। इन्द्रवन्तौ हविरिदं जुषेथाम्" इति। ययोः शुनासीरयोः इदं विश्वं भुवनमाविवेश प्रविष्टम्, आश्रितमित्यर्थः। तथा ययोः शुनासीरयोः आनन्दो निहितोऽवस्थितः महश्च तेजोऽप्या-श्रितम्। तौ शुनासीरौ ऋतुभिर्वसन्तादिदेवैः सह संविदानौ